УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ — 75 pokib — Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303. 434-0237, 434-0807. УНСоюзу: 435-8740. Тел. в Ню Йорку: BArcly 74125. УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 93. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 20-го ТРАВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 20, 1969 No. 93. VOL. LXXVI.

ВИПУЩЕНИЙ УСПІШНО АПОЛЛО-10 МЧИТЬСЯ ДО МІСЯЦЯ В ОСТАННЬОМУ ЛЕТІ ПЕРЕД ДЕСАНТОМ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ В ЛИПНІ ЦЬОГО РОКУ

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 19 травня 1969

В АМЕРИЦІ

ЩОРІЧНИЙ ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ ЗСА був відзначений у Ню Йорку урочисто парадою, в якій взяло участь понад 7 000 американських вояків різних родів зброї під проводом полку кадетів з Військової Академії у Вест Пойнті. Дефіляду приймали між іншими шеф штабу Армії і колишній командант американських збройних сил у В'єтнамі ген. Вільям Ц. Вестморленд, кардинал Кук і посадник Ліндсі.

ГУБЕРНАТОР РОКЕФЕЛЛЕР, закінчуючи першу туру своєї поїздки по Латинській Америці, прибув у понеділок 19 травня з Коста Ріки до Панами й відбув в її столиці конференцію з провідниками військової хунти. В розмові з журналістами Рокефеллер висловив впевненість, що Панама повернеться вже незабаром — згідно з обіцянкою військової хунти, яка перейняла владу в цій країні в жовтні мин. року, — до демократичного правління. З Панами губернатор Рокефеллер повертається до Ню Йорку у вівторок 20 травня.

АМЕРИКАНСЬКІ ГРЕКИ відзначали 148-му річницю незалежности Греції двогодинною парадою на П'ятій Евню в Ню Йорку. Під час паради відбулася демонстрація групи греків, спрямована проти мілітарного режиму в Греції. Демонстрантів пробувала розігнати поліція й у висліді сутичок арештувала троє осіб.

ІДЕОЛОГ АМЕРИКАНСЬКОЇ „НОВОЇ ЛІВИЦІ" ГЕРБЕРТ МАРКЮЗ заявив у своїй промові на зібранні Громадянського Союзу Громадянських Свобід Південної Каліфорнії, що всі ті, хто проповідує війну, расизм, експлуатацію і насилля, не може користати з охорони конституції, якщо йде про свободу слова й вільної думки.

У СВІТІ

ПАРИЗЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО В'ЄТНАМ ВІДБУЛА своє 17-те з черги пленарне засідання в минулу п'ятницю 16 травня, на якому голова делеґації ЗАС Генрі Кебот Ладж офіційно пред'явив 8 точок мирової плятформи, що її в минулому тижні запропонував президент Ніксон у своїй промові до народу. Після того засідання Ладж заявив журналістам, що комуністи, хоч критично наставлені супроти пропозиції Ніксона, проте не відкинули її і заповіли її детальний розгляд. Також Ладж заповів, що він детально розглядатиме на найближчих засіданнях 10 точок мирової пропозиції, яку пред'явив В'єтконґ.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОН У ТАНТ ПРОГОЛОСИВ, в якій вітає зголошення мирових плятформ однаково президентом Ніксоном, як в'єтконґськими комуністами, та висловлює надію, що вони доведуть до дійсних ділових переговорів про тривке замирення у В'єтнамі. Об'єднані Нації не втручаються до мирових спроб у В'єтнамі, бо Північний В'єтнам не належить до ОН.

МОСКВУ НЕСПОДІВАНО ВІДВІДАЛИ в минулому тижні на один день румунський президент Ніколяй Чаушеску та прем'єр Георгій Маврер. За твердженням преси — вони застереглись проти того, щоб на останньому засіданні Підготовної Комісії, яка зійдеться у Москві 23 ц. м., та на великому міжнародному комуністичному збіговищі 5 червня ц. р. пропонувати і переводити резолюцію в користь „доктрини Брежнєва", що дозволяє на збройну інтервенцію у сателітських країнах, коли там „загрожений соціялізм". Становище Румунії у цій справі підтримують комуністичні партії з Італії, Франції і Швайцарії.

У МОСКВІ ПІДПИСАНО умову між СССР і ЗСА щодо будови нових амбасад даних двох великодержав. Американці дістануть в центрі Москви 10 акрів на свою нову амбасаду і затримають дотеперішній будинок, а Совєти дістануть у північно - західній частині Вашинґтону 12 1/2 акрів ґрунту для будови нової совєтської амбасади.

КОНҐРЕСМЕН ГЕЛСТОСКІ, КАНДИДАТ НА ГУБЕРНАТОРА НЮ ДЖЕРЗІ, ВІДВІДАВ УНС І „СВОБОДУ"

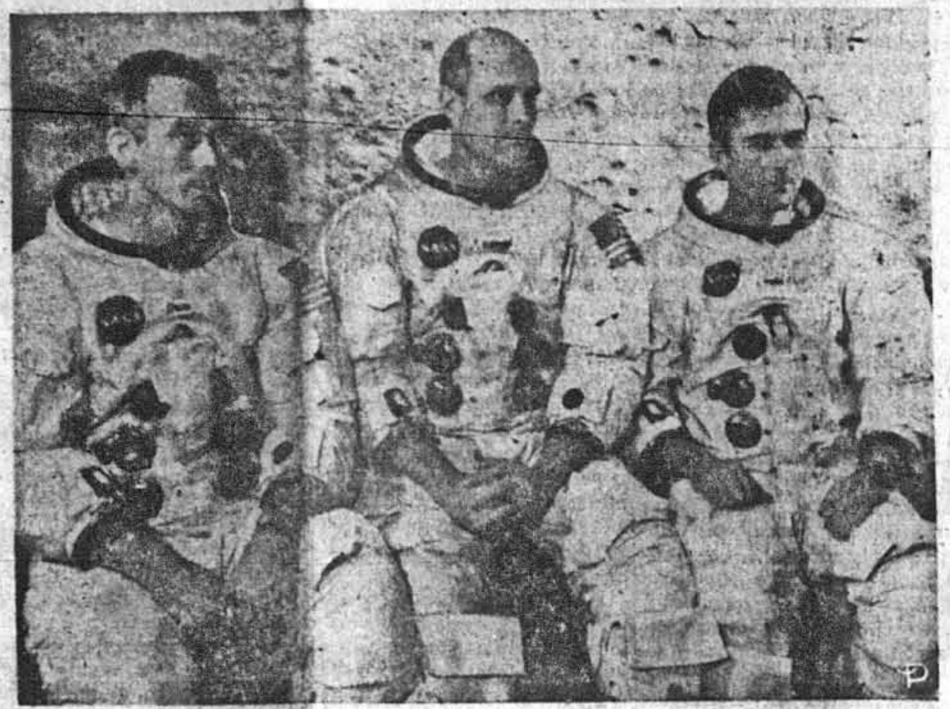
Джерзі Ситі. — Минулої п'ятниці, 16-го травня, приміщення Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та в-ва „Свобода" відвідав конґресмен Генрі Гелстоскі, що є одним з кандидатів на губернатора стейту Ню Джерзі. Конґресмен Гелстоскі є польського походження та добре орієнтується в проблемах, що їх мають поодинокі етнічні групи в Америці і країни та народи їхнього походження. Тому і в своїй передвиборчій програмі він звертає окрему увагу на потреби громадян усіх рас і походження та, зокрема, на громадян, що мають середні і малі прибутки. „Я є демократ, я кандидую на губернатора Ню Джерзі, я кандидую на базі проблем, я потребую Вашої підтримки" — говорить конґресмен Гелстоскі. Конґресмен Гелстоскі народився в 1925-му році у Валлінґтоні в Ню Джерзі, закінчив Монтклерський стейтовий коледж з дипломом мастера в адміністрації, одружений, під час війни служив три роки в авіяції. Його батьки були еміґрантами з Польщі. Його кандидатура на губернатора буде вирішена в правиборах 3-го червня, а вибори відбудуться в листопаді. На фото: конґресмен Генрі Гелстоскі (по середині) із заступником гол. предсідника Володимиром Сохановом та гол. касиром Петром Пуцилом під час відвідин в Головній Канцелярії УНС.

Кейп Кеннеді. — В неділю 18 травня ц.р. тут точно з визначеною програмою о годині 12.49 після полудня східнього часу відбулося випущення космічного корабля „Аполло-10", що його завданням перевести лет довкола Місяця з одночасною спробою переходу астронавтів під час лету в його орбіті з основної кабіни в спеціяльно сконструйований місячний веґікул і повороту до неї. Беруть участь в цьому найбільш скомплікованому з усіх дотеперішніх летів три астронавти полк. Томас П. Стеффорд з летунства і комодор Джан В. Янґ та комодор Юджін А. Сернан із воєнної фльоти. Відбулося випущення „Аполло-10" докладно в десять років від тієї дати коли покійний президент Джан Ф. Кеннеді сповістив американську націю про плян висадження людини на Місяць протягом декади. Триватиме лет „Аполло-10" вісім днів і після того, як він долетить в околиці Місяця, залога його має відбути тридцять і одне кружляння в місячній орбіті, в якому то часі буде здійснена спроба переходу двох астронавтів в місячний веґікул і після лету в ньому в орбіті Місяця злучення цього веґікулу знову з основною кабіною „Аполло-10".

Зараз після випущення „Аполло-10" облетів один і пів раза Землю і з допомогою третьої частини ракети „Сатурн-5" був спрямований в напрямі до Місяця із початковою скорістю 24.200 миль на годину. Залога „Аполло-10" комунікується безупинно з контрольними стаціями на Землі, передаючи час до часу кольорові телевізійні пересилання із своїх дій і з окремих стадій лету в космічних просторах. Під час першої з таких телевізійних передач були показані астронавти при праці всередині своєї кабіни і передані зроблені ними фотографії Землі.

У програмі лету „Аполло-10" передбачені такі стадії: в середу 21 травня ц.р. астронавти мають влетіти в орбіту Місяця і почнуть кружляти навколо нього на віддалі 69 миль від його поверхні. О год. 10.34 веч. цього ж дня астронавт Сернан переведе спробу переходу до місячного веґікулу на протяг двох годин. В четвер 22 травня ц.р. відбудеться перехід астронавтів Сернана і Стеффорда в місячний веґікул і відлучення його від основної кабіни. Сернан і Стеффорд полетять понад Озером Спокою на Місяці — околицею, що її вибрано для липневого десанту. Цього ж дня увечері буде проведене поновне злучення веґікулу з основною командною кабіною. В п'ятницю ранком о год. 1.28 Сернан і Стеффорд мають перейти в командну кабіну і будуть далі кружляти разом навколо Місяця. На суботу 24 травня „Аполло-10" започаткує свою поворотну дорогу до Землі. Приземлення „Аполло-10" має відбутися в понеділок 26 травня на Тихому Океані поблизу Паґопаґо.

Кошти збудування космічного корабля „Аполло-10" і переведення всієї програми лету обраховують на 350 мільйонів долярів.

Астронавти з „Аполло-10": комодор Юджін А. Сернан (перший зліва), полковник Томас П. Стеффорд і комодор Джан В. Янґ.

Роджерс переїхав із Південного В'єтнаму до Таі на важливі наради

Сайґон. — Державний секретар Вілліям Роджерс закінчив свої 4-денні відвідини в Південному В'єтнамі та переїхав до Банконґу столиці Таі (Сіяму) на дальші важливі наради. У Сайґоні Роджерс конферував із президентом Південного В'єтнаму Нґусном Ваном Тіє та іншими південно-в'єтнамськими державними мужами головно у зв'язку з мировою плятформою, що її в минулому тижні проголосив президент Ніксон. Південно-в'єтнамських провідників найбільше турбує питання можливости так званого коаліційного уряду з комуністами, що його вимагають комуністи, при чому комуністи хотіли би, щоб негайно складено „мировий уряд" у Південному В'єтнамі у спілці з комуністами та щоб коаліційний уряд встановлено там без уваги на вислід парляментарних виборів. Південно-в'єтнамська конституція передбачує найближчі парляментарні вибори на вчасну осінь наступного року. Не виключають зміни конституції в тому напрямку, щоб такі вибори могли відбутися швидше. Державний секретар Роджерс заявив на пресовій конференції, що ЗСА аж ніяк не підтримують ідеї коаліційного уряду та що рішатиме південно-в'єтнамський нарід у вільному виявi своєї волі. Президент Нґусн Ван Тіє висловив бажання стрінутися в недалекому майбутньому з президентом Р. Ніксоном для узгіднення американсько-в'єтнамської політики. В минулу суботу розпочалися в столиці Таі Банґконґу наради ЗСА, Британії, Австралії, Нової Зеляндії, Таі і Філліппін, які є членами Південно-східнього азійського союзу (СЕАТО), Франція не бере участи у тій конференції, а Пакістан прислав свого обсерватора.

Дубчек закликає чеський нарід до єдности

Прага. — Александер Дубчек, якого — під натиском збоку Москви скинули в минулому місяці з становища першого секретаря компартії Чехо-Словаччини перевели на менш важливе радше репрезентаційне становище голови чесько-словацького парляменту, вперше від тієї зміни виступив публічно на великому вічі в місті Терезін, колишньому Терезієнштадті, де під час другої світової війни німці влаштували були великий концентраційний табір, в якому згинули понад 30.000 в'язнів, у великій більшості жиди. Віче відбулося біля цвинтаря, на якому похоронені 10.000 жертв того нацистського терору. Дубчека ентузіястично вітали коло 20.000 учасників віча. Разом з Дубчеком прибули президент ЧССР Людвік Свобода і відсунений від влади ліберальний діяч Йосиф Сирковський, але вони не забирали слова. Приявними були теж представники СССР і комуністичних сателітських країн. А. Дубчек закликав до національної єдности та обіцював, що чеський уряд буде продовжувати політику привернення назад „моральних вартостей соціялізму", які, мовляв, були викривлені режимом перед 1 січня 1968 року. Під „моральними вартостями соціялізму" чехи розуміють демократизацію режиму.

Собор УАПЦ відбудеться в Мюнхені у вересні 1969 р.

Бавнд Брук, Н. Дж. — Тимчасовий зверхник Української Автокефальної Православної Церкви у світі, Владика Архиєпископ Мстислав Скрипник, призначив скликання Надзвичайного Собору УАПЦ у місті Мюнхені, в Зах. Німеччині, на 12-14 вересня 1969 року. Ще на Соборі УАПЦеркви в 1956 р. Бл. п. Митрополит УАПЦ Ніканор подбав про свого заступника, і тоді було обрано Архипастирським опікуном Української Автокефальної Православної Церкви в ЗСА Владику Мстислава. Журнал „Українське Православне Слово" з травня ц. р. повідомив, що „для підготовки Собору й опрацювання його програми Рада покликала Передсоборну Комісію, а Владика поблагословив початок її праці, даючи вказівки щодо кількости і авторитетности будучих делеґатів на Собор".

Українська громада Ню Йорку підтримує справу патріярхату, очікує синоду

Ню Йорк (Н.Н.). — Услід за багатолюдними громадськими зборами в Чикаґо, Філядельфії, Клівленді та багатьох інших містах, місцева Українська Громада, із своїм Комітетом Об'єднаних Українських Американських Організацій — Відділу Українського Конґресового Комітету Америки у проводі та з ініціятиви Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви, відбула тут в неділю, 18-го травня, в авдиторії школи св. Юра, ширші громадські наради, в результаті яких винесено одноголосні рішення всеціло підтримати теперішню акцію для організаційного завершення Української Католицької Церкви створенням її патріярхату та винесено рішучу резолюцію, щоб для здійснення цієї мети відбувся Собор усіх Владик УКЦеркви під проводом її первоієрарха, Верховного Архиєпископа і Кардинала Блаженнішого Йосифа Сліпого. Нарадами провоила Президія з адв. Романом Гуглевичем, мґром Іваном Базарком, д-ром Іваном Козаком та іншими у проводі. Секретарювали радник Б. Ластовецький та мґр. Є. Лозинський. Основні доповіді про становище і потреби Української Католицької Церкви в Україні і в діяспорі виголосили д-р Степан Ворох, о. д-р Володимир Ковалик, ЧСВВ, та проф. д-р Григор Лужницький. Д-р Ст. Ворох у своїй доповіті між ін. згадав, що в суботу, 17-го травня, комісія УККА для церковних справ мала довшу авдієнцію в Митрополита УКЦеркви в ЗСА ВПреосв. Амврозія Сенишина, який заявив свою підтримку для відбуття Синоду українських католицьких Владик та для патріярхального завершення Укр. Католицької Церкви. Останню довшу доповідь з критикою провідних діячів нашого церковного і громадського життя за їх здогадне неґативне відношення до справи патріярхату виголосив д-р Роман Осінчук. На закінчення нарад, в яких взяло участь понад 300 громадян, відчитано резолюції із підтримкою справи Патріярхату і Синоду. Резолюції, що їх приготовила окрема Резолюційна Комісія під проводом д-ра Романа Осінчука, були приняті одноголосно та будуть доведені до відома Ватикану і українських католицьких Владик. Наради відкрив молитвою о. ігумен д-р Ю. Катрій, ЧСВВ, а кінцеву молитву провів о. прелат Климентій Прийма.

УКРАЇНСЬКЕ ЧИКАҐО МАНІФЕСТУЄ ЗА СИНОД І ПАТРІЯРХАТ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Чикаґо. (В. М.). — Українська організована громада цього міста об'єднано маніфестувала свою волю і бажання бачити завершення Української Католицької Церкви в її помісній організації та з власним Патріярхом. Понад тисячу двісті осіб взяли участь в неділю 11 травня у всенародних зборах, вислухали ряд промов та схвалили відповідні документи - меморіял до українських Владик, телеграму до Апостольського Престолу, лист до Верховного Архиєпископа та Декларацію - ствердження для опублікування в українській пресі.

Всенародні збори скликав та ними проводив окремо створений Комітет Громадської Акції за Патріярхат, складений з різних суспільних, освітніх, господарських, молодіжних, професійних і релігійних організацій міста. В підготовчій праці Комітету брали участь представники 60 організацій, а під час підписування меморіялу до Владик включилися дальших близько 40 організацій.

Маніфестаційні збори в авдиторії Школи Шопена розпочалися могутнім „Христос воскрес". Д-р Юрій Городиловський, голова Ділового Комітету, виголосив слово, підкреслюючи єдність української громади у так важливій справі, як змагання за самоуправність і самобутність Української Католицької Церкви: „Нехай єдиномисліє і братолюбіє в українській громаді будуть основними законами нашої дії і внутрішнього життя, бо від них залежить наш успіх, сила і ріст", — заявив д-р Городиловський. Секретарі Ділового Комітету, інж. Роман Біґун та інж. Андрій Гарасовський допомагали у перепровадженні зборів, представляючи заступлені організації та промовців.

Учасники всенародних зборів у Чикаґо в справі Синоду і Патріярхату.

Д-р Василь Маркусь прочитав лист - меморіял до усіх українських католицьких Владик у західньому світі, що, підписаний представниками близько сто організацій Чикаґо й околиці, буде їм чимскоріше висланий. Промовець заявив: „Ми сьогодні звертаємося до наших єпископів, бо вони, наші рідні Архиєреї, бо вони повинні краще, як хтонебудь інший, зрозуміти свій Божий люд. Ми, українські релігійні і суспільні організації в Чикаґо, писали скоро п'ять років тому до Апостольського Престолу, але відгук був незначний. Ми тепер благаємо своїх власних Владик, своїх народних провідників, історія яким призначила здійснити велике діло. Хочемо вірити, що цю місію вони виконають; що тоді, коли химерна доля залишила нашу Церкву на роздоріжжі і призволяще, вони її виведуть на ясний шлях відннови і процвітання. Хочемо вірити, що в небезпечну для нас годину, п'ять перед дванадцятою, наші Владики, щиро підтримані нами, підготовлять нам радісну і воскресну дванадцяту годину".

Після схвалення меморіялу виступали з промовами ті самі особи, які 26 липня 1968 р. вітали об'єднано на аеродромі в Чикаґо Блаженнішого Верховного Архиєпископа. Сьогодні вони відновили повну відданість і підтримку ідеї патріярхату. Д-р С. Кочій, промовляючи від

(Закінчення на стор. 4-ій)

Одна перемога і дві поразки українських футбольних дружин

Три чільні українські футбольні дружини у своїх лігових мистецьких змаганнях минулої неділі здобули одну перемогу та дві поразки.

„Тризуб" Філядельфія вийшов одинокий переможцем із цієї трійки на Сході ЗСА. Він виграв з рахунком 6:4 мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи із дружиною „Н.Й.Інтер" в приявності понад тисячі глядачів на стадіоні Темпел Університету у Філядельфії.

УСК Ню Йорк зійшов переможений із мистецької зустрічі „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу зі сильним суперником Грецько-Ам.СК. Скромна перемога греків з рахунком 1:0 вказує найкраще на рівнорядність сил цих двох суперників.

„Чорноморська Січ" Нюарк програла теж свої мистецькі змагання Американської Футбольної Ліґи із дружиною „Дартс" з Вашинґтону з рахунком 0:1. Були це одні із найкращих змагань „Ч.Січі", бо суперником січовиків була справді сильна одинадцятка, яка має за собою гарні успіхи в цьому сезоні.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Афера Фортаса

В останніх двох тижнях не було газети й журналу в Америці, які не подали б коментарів на подію, що розрослася в „аферу Фортаса". Ейб Фортас, адвокат, призначений у липні 1965 р. на члена Найвищого Суду, затруднював собою вже минулого року Правничу комісію Сенату й пресових коментаторів, коли президент Джансон зголосив призначення його на голову Найвищого Суду, на місце Ірла Воррена, що заявив був бажання відійти на спочинок. Виявилося, що Ейб Фортас узяв 15.000 дол. за виголошення кількох лекцій на терені одного коледжу. Це обурило сенаторів, і вони так довго переслухували його й відкладали його затвердження, аж поки він сам попросив президента Джансона відкликати його кандидатуру на голову Найвищого Суду. Та ось минулого місяця ілюстрований тижневик „Лайф" виявив, що Ейб Фортас дістав був, уже як суддя Найвищого Суду, від колишнього клієнта своєї адвокатської канцелярії й особистого приятеля Луїса Волфсона 20.000 долярів, тримав ті гроші 11 місяців і звернув їх щойно тоді, коли Волфсона засудили на рік в'язниці за протизаконний продаж незареєстрованих акцій. Внаслідок надзвичайного шуму, що його спричинила ця справа, Ейб Фортас зрікся в минулий четвер свого становища, як член Найвищого Суду, хоч і далі твердить, що не вдіяв нічого злого...

Ця справа менше цікава особою Ейба Фортаса, як своїми іншими, глибшими аспектами. Передусім — вона ще раз ствердила ролю і силу американської преси. Виявилось, що те, що з'являється на сторінках преси, газет чи журналів, звертає до себе увагу найповажніших осіб і кіл, включно з Капітолем і Білим Домом. „Лайф" був каменем, що зрушив лявіну. Ревеляції „Лайфу" змусили сенаторів і конгресменів призадуматись над потребою перевести нове власне слідство в цій справі, — спонукали президента Ніксона розмовляти на цю тему з головою Найвищого Суду Ірлом Ворреном, — переконали врешті самого Фортаса, що найкращий для нього вихід з прикрої ситуації піти собі геть з Найвищого Суду.

Найглибшим моральним аспектом цієї справи є деморалізуючий вплив грошей на людину. Буває, що бідна людина, ставши багатієм, поширює свій світогляд, виявляє більший розмах, стає добродієм своєї родини та активним і жертвенним членом своєї громади. Але куди більше прикладів на те, що бідна людина, забагатівши, стає ще більш хапчивою на гріш, скупою, асуспільною. У світовій літературі відомі типи „скупарів" Мольєра й „шейлоків" Шекспіра, — на цю тему є чимало приповідок, мабуть, в усіх народів світу. Ейб Фортас, син бідного столяра, сам у дитинстві працював у шевській робітні, але, як член Найвищого Суду, діставав 60.000 долярів річної платні, — його дружина, адвокатка, заробляє по кругло 200.000 дол. річно, і обоє вони, бездітні, належать уже до касти мільйонерів. Навіщо було йому ласувати ще на такі „бічні заробітки"?!

Далі: Найвищий Суд — це в Америці установа особливого значення. Він повинен мати великий моральний авторитет, поважний вплив на все життя в державі своїми присудами, спертими на авторитетній інтерпретації Конституції. Ясно, що від членів Найвищого Суду громадяни вимагають високого морального стандарту. Фортас не одинокий, що породив сумніви щодо того стандарту. Ось, наприклад, член цього Суду, 71-літній Вілліям Даґлес не прихилив до себе симпатій широких кіл громадянства своїм 5-им з черги вінчанням, цим разом із молодшою від себе на близько 50 років секретаркою. Це його приватна справа, але до поваги Найвищого Суду вона не причинилась.

Є тут також особливого значення політичний момент. Ейб Фортас належав до тієї ліберальної більшости членів Найвищого Суду, яка в останніх роках прийняла цілу низку поважних контроверсійних рішень. З відходом Ейба Фортаса та голови Найвищого Суду Ірла Воррена, який на просьбу Ніксона залишився урядувати до кінця червня ц. р., Ніксон призначить двох нових членів Найвищого Суду. Якщо цими новими членами будуть юристи з консервативним світоглядом — Найвищий Суд дістане інше обличчя з іншими практичними наслідками. І хоч президент Ніксон висловив бажання, щоб афери Фортаса не використовувалось для партійних цілей, вона не може бути приємною для всього демократичного табору й протекторів Фортаса, включно з попереднім президентом Л. Джансоном.

Вільна преса знову зробила велику прислугу справедливості.

Д-р Михайло Данилюк

МЕДИЦИНА І ПОЛІТИКА

(1)

„Вісті з України", орган КГБ, який друкується для українців у вільному світі під фірмою Товариства культурних зв'язків, в числі з 7 лютого ц. р. „потішив" українську еміграцію: при згаданому Товаристві створено медичну секцію „з метою ширшого ознайомлення співвітчизників за рубежем з досягненнями радянської медичної науки". Ще раніше створено секції образотворчу і літературну, які вже „працюють". Інакше кажучи, ці ідеологічної боротьби запрягається основні людські почування, біль і усміх людського життя та глибокий сантимент кожного українця до здоров'я своїх земляків на Батьківщині. Коли б до тих секцій ще створили музичну, технічну і — очевидно — церковну, бо й таке в політиці КГБ не виключене, тоді це Товариство буде в повному комплекті.

Ось тепер, після створення медичної секції, нарешті українська еміграція довідається, чому з найбагатших країн світу, вже п'ятдесят років не вистачає медикаментів, хірургічних інструментів, у лікарнях ліжок для хворих. Навіть довідається, чому політичним в'язням, яких безправно вивозять із „суверенної" республіки в мордовські концтабори, українські лікарі з України не можуть принести лікарської обслуги, які виявляють документи, зокрема книжка Чорновола. Зможе також довідатися про „менші речі", як, наприклад, чому закон про охорону матері й дитини в совєтських обставинах є лише законом на папері, законом, щоб замилювати очі, бо навіть на знімках совєтських видань жінки в останніх тижнях вагітности працюють на будівництві і т. д.

Коли б хтось хотів добачити „буржуазно - націоналістичну" тенденцію в наших твердженнях, того скеровуємо до постанови ЦК компартії СССР, яка була опублікована в совєтській пресі 3-го серпня 1968 р. і в якій, між іншим, сказано: „Повільно розширяється мережа аптек, складів, медичних магазинів і аптечних баз. Відстає розвиток матеріяльно - технічної бази охорони здоров'я. Будівництво закладів охорони здоров'я в ряді республік, країв і областей здійснюється незадовільно". І далі: „В деяких закладах охорони здоров'я ще низька організація і культура роботи. Якість і обсяг медичної допомоги сільському населенню відстає. Все ще є відставання в деяких розділах медичної науки і впровадження наукових досягнень у практику охорони здоров'я".

Правда, ця постанова була своєрідною цукеркою для населення, яку людям виставлено через вікно крамниці, щоб потішити їх, що ось, мовляв, партія турбується тими недоліками. Але Т-во сподівається, що Т-во зв'язків та його нова медична секція візьмуть її до уваги в своїх „інформаціях" про „досягнення" совєтської медичної науки" в Україні...

Такими й подібними саркастичними заввагами можна було б позбутися проблеми цієї нової секції при Т-ві зв'язків під невидимим крилом „старшого брата". Але це було б надто велике спрощення справи, було б, власне, отим хованням голови у пісок. Скинути цілу ту справу на всяких „совєтофілів" та „культобмінників", для яких, мовляв, усі ці секції Т-ва створено і які на їх працю будуть відзиватись, бо „порядним українським професіоналістам" н і ч ого вчитися від партійних науковців — це було б доказом незнання дійсности, було б втечею від важливої і, додаймо, важкої проблематики. Адже байдуже, на кого такі секції розраховані, але не байдуже, як фактично виглядає правда в Україні, в яких обставинах виростає там нова українська людина, які її болі й досягнення та чим їй можна допомогти. Ми ж на сценах частенько говоримо про „лицем до Батьківщини" або про те, чого то ми вийшли на еміграцію. Тож кожний „порядний український професіоналіст" повинен вивчати, знати ці проблеми, не лякаючись джерел своїх студій.

Нема сумніву, що інформації цього Т-ва будуть такі ж, як і були досі: в Україні триста тисяч медичного персоналу, тисячі нових лікарень, медичних пунктів, клінік, аптек... Покажуть знімки модерних устатковань, нових курортів. І в цьому немає нічого дивного. Адже Україна — це не плем'я канібалів, а стара і культурна нація, яка має свої великі традиції, зокрема в турботі про людське здоров'я.

П'ятдесят років, які б вони не були, не зупинили українську людину від гону в організації всякого роду забезпечення, в тому числі й медичного. Це ж цілком нормально, що за півстоліття мусіло вирости чимало інститутів, які вишколюють нові кадри лікарів. Справа охорони здоров'я набирає щораз більшого значення і серед недорозвинених народів з куди меншими культурними та економічними спроможностями. І в Україні село, яке обходилось бабами - повитухами, в кінці XX століття мусить мати лікарський персонал та будинки медичної охорони, якщо ми ще віримо в працьовитість і вроджену культурність нашої нації. Партія тут ні при чому. Вона лише збирає жнива народної праці і відданости української професійної людини своїй громаді, нації.

(Закінчення буде)

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

Степан Женецький

ПРО ЖИДІВ В УКРАЇНІ

У синагозі в Києві

В щоденнику „Крісчен Сайнс Монітор", що виходить у Бостоні, 13-го травня ц. р. була надрукована кореспонденція Шарлотти Сайковськї п. з. „Якось собі дасмо раду, каже українська жидівка". У цій цікавій кореспонденції обговорюється не тільки сучасне жидівське життя в Україні, але також деякі українські справи. Переповідаємо її без коментарів.

Це було в п'ятницю ввечері, — починає Шарлотта Сайковська із столиці України. — В синагозі кантор у ярмулці на голові співав релігійну пісню. На дерев'яних лавках сиділи, держачи в руках тори, приблизно 150 чоловіків, у більшості старшого віку. Кілька старших жінок споглядали з балькону.

„Він так пристрасно співає!" — сказала супровідниця кореспондентки, Надя, молоденька студентка.

Надю зустріла кореспондентка на Подолі, де живе багато жидів. Вона питала за дорогою до єдиної в місті синагоги.

„Я покажу вам, — сказала Надя. — Я жидівка і знаю, де вона знаходиться".

Хоч у синагозі було дуже мало молодих людей, кореспондентка переконалася, що жидівська молодь в Україні має повагу до жидівської релігії і відчуває велику гордість із свого жидівського походження.Надя сказала їй, що вона ходить до синагоги тільки у великі свята або коли помре хтось з родини.

„Як я можу ходити до синагоги, — сказала вона, — коли я — комсомолка?"

„Якось даємо собі раду"

Надя одружена з жидом і відчуває сильну пов'язаність з жидівством, хоч знає лише кілька жидівських висловів. Під час арабсько-жидівської війни в 1967 р., казала вона, був великий приплив національного сантименту серед совєтських жидів і почуття солідарности з Ізраїлем.

Кореспондентка п и т а ла Надю, як трактують жидів у Совєтському Союзі. Її відповідь була подібна до багатьох, що вона їх чула від інших жидів. „Якось даємо собі раду, — відповіла Надя спокійно. — Жиди завжди знають, як це робити. Правда, ніхто не говорить про антисемітизм, але він існує. Це все залежить від індивідуальности. Але цілком певно, ми не є переслідувані".

Кореспондентка пише, що їй говорили навіть самі українці, що супроти жидів існує дискримінаційна політика при вступі до університетів. Одначе, „коли жид не дістанеться до університету одного року, він пробує знову й знову. Якщо він розумний, йому це завжди вдається".

Українські студенти домагаються, щоб москалі й жиди забиралися з України

Кореспондентка пише, що минулого року до 300 українських студентів влаштували в київському університеті збори, на яких домагалися, щоб росіяни й жиди залишили Україну. Студентів розігнали, а після того чимало з них арештували і вивезли.

„Про антисемітизм не можна говорити навіть з приятелями, — сказав кореспондентці один напівжид. — Хто знає, хто для кого працює. Про такі справи можна говорити тільки з родичами".

Одна жидівка середнього віку, яку кореспондентка зустріла у Львові, сказала, що хоч антисемітизм ще не цілком зник, його вже немає у яскравому вигляді. „Якщо хтось із жидів знає, як поводитися, може пробиватися, особливо в науковій ділянці".

„Мене ніколи не називають жидівкою, — сказала ця жінка, — але я знаю, що це мене боліло б". Тут кореспондентка пояснює, що совєтські жиди називають себе евреями.

Так, як інші жиди, яких кореспондентка зустрічала, також і ця жінка жалкувала, що ні вона, ні її чоловік не знають жидівської культури, літератури, музики. „Ми не знаємо навіть наших свят", — додала вона сумно.

Достаток небезпечний

Українці й жиди казали кореспондентці, що жиди в Совєтському Союзі під матеріяльним оглядом стоять найкраще. Вони допомагають одне одному і мають кращі помешкання.

„Жиди багатші, як українці і росіяни, — сказала Надя кореспондентці. — Вони знають, як заробити трошки тут, трошки там. Всі ці старі жиди в приношених одягах — це тільки маска. Не можна виявляти заможности, бо матимеш клопіт".

Кореспондентка каже, що правдоподібно більший достаток у жидів спричиняє антижидівські настрої.

„Єдина праця, яку жид хоче виконувати, це торгівля, — сказав кореспондентці один поляк у Львові. (В цьому місці Шарльотта Сайковська пояснює, що поляки мають марку крайніх антисемітів). Жид тримає маленький кіоск і продає мінеральну воду. Він наливає замість повної тільки три чверті вашої шклянки. І так він заробляє. Ніхто не любить жидів, — сказав цей поляк.

„Жиди?" — перепитав кореспондентку один москаль, з яким вона їхала в поїзді. — Всі вони хитруни!"

Антижидівська пропаганда

Неприхильне с т а влення до жидів за їхню здібність краще себе влаштувати матеріяльно п о г і р шує той факт, — сказала кореспондентці провідниця „Інтуриста", — що чимало осіб, засуджених за грошові спекуляції, були жиди. При тому провідниця поспішила запевнити, що багато жидів у Совєтському Союзі займають високі становища і загальновідомі як професіоналісти.

Совєтська антисіоністична пропаганда також має свої

(Закінчення на стор. 3-ій)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редагує: Д-р Михайло Данилюк

НЕВРАЛЬГІЯ

Це недуга, яка постає внаслідок подразнення або запалення одного чи цілої групи периферійних нервів і виявляється болем та обниженням функцій цих нервів. Ядро недуги може лежати в корені нерва, де він виходить із хребтового мозку, або ж процес може розвиватися на периферії. Причини, які викликають невральгію, можуть бути такі:

А. Токсичні речовини, якими затруюється людина нагло або хронічно, можуть спричинити гострий або хронічний біль нервових розгалужень. Сюди належать затруєння металами, алкоголем, оксидом вуглецю, матеріялами для чищення, бензиною, деякими ліками і насонними засобами.

Б. Інфекція, яка безпосередньо впливає на даний нерв у якійсь частині тіла. Це, зокрема, буває при інфекціях зубів, вуха, горла, шкіри у вигляді фурункульози, при туберкульозі тощо. Одним із частих і дуже болючих явищ інфекційного запалення нерва є т. зв. герпес, який постає на базі вірусового запалення, атакуючи нерв від хребта через цілу половину тіла і даючи при цьому міхуркову висипку.

В. Хвороба судин, коли вони не постачають достатньої кількости крови до якоїсь частини організму або процесу припиняються і впливають кров на розгалуження нервів.

Г. Механічне ушкодження нерва прямим ударом або при хворобі костей чи суглобів, якщо вони своїм згрубінням натискають на нерв. Надмірне напруження м'язів або суглобів під час важкої праці також може викликати невральгію. Часто вона постає при довготривалоій незвичній позиції тіла, ніг або рук. В деяких випадках нерв може бути натиснений проривом матеріялу із суглобів, проривом т. зв. диска між хребцями долішньої частини хребта, що викликає невральгію сідничного нерва.

Ґ. Метаболічні забурення, які можуть постати внаслідок недостачі вітаміну з групи „В", алкоголізму, шлункових або інших хронічних хвороб. Особливо діябет, подагра та злоякісна анемія можуть стати причиною прикрого і болючого процесу невральгії, яка захоплює більшу кількість нервів.

Д. Ревматичні захворювання м'язів, сухожилля або суглобів. При хронічному стані цих хвороб постає і хронічна невральгія, але при гострих ревматичних запаленнях м'язів або сухожилля гострі невральгії доволі часті.

Яка б причина невральгії не була, вона може постати в кожній частині тіла, виявляючись болем одного або більшого числа нервів. Власне, не лише біль є симптомом невральгії: вона також характеристична в т р атою чуття в околиці ураженого нерва, печією та колінням, і щойно притисненням нерва можна відчути біль. Згодом до затерпіння прилучається біль, який дає про себе знати частіше вночі, як удень. М'язи або суглоб, які обслуговуються ураженим невральгією нервом, стають звичайно кволішими і втрачають пружність.

Деякі види невральгії можуть симулювати інші недуги. Так, наприклад, при невральгії нерва лівої сторони грудної клітки хворому може здаватися, що він має недугу серця. При т. зв. тригемінальній невральгії п'ятого центрального нерва, що дає дуже непримний і хронічний біль, хворий може підозрівати недугу зубів, синусів, вуха тощо. Невральгія нерва шиї може симулювати мігрену, високе тиснення крови тощо.

Невральгія с і д н ичного нерва, що є одним із частих і дуже неприємних видів невральгії, має в своїй основі такі ж причини, як і всі інші, але вона має також свої окремі причини, зв'язані з хворобою долішньої частини хребта. Характеристична вона болем, колінням та затерпненням, що починається в крижах і протягається крізь цілу ногу аж до стіп.

Лікування невральгії полягає в усуненні причини її постання, про які була мова вище. Це особливо відноситься до лікування інфекції, затруєнь, діябету, анемії, ревматичних явищ і т. д. Проте, один із основних принципів лікування невральгії — це спокій ураженої частини тіла. Вживання болегамівних медикаментів помагає, зокрема при гострих припадках. Сюди включаються і різні аспіринові препарати. Часто потрібно буває приписання лікарем сильніших ліків.

У лікуванні хронічної невральгії лікарі часто рекомендують дієтермію, гарячі купелі, масаж частин тіла, який побуджує кровобіг, гарячі компреси в сухій, а ще краще у вогкій формі, вигрівання району ураження електричними огрівальними лямпами і т. д. В багатьох випадках допомагає дієта з високою кількістю вітамінів „Д" і „В". В окремих випадках добре приймати додатково вітаміни „В", зокрема вітамін „В-1".

В лікуванні невральгії сідничного нерва, в додатку до згаданих заходів, рекомендується лежання на твердому матраці, бо м'які матраці, викривлюючи тіло, натягають хворий нерв. При деяких видах невральгії вживають інєкцій вітаміну „В-12".

Окремі види невральгії, як, наприклад, тригемінальна невральгія, вимагають лікування спеціялістом - невролога.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Нестор Ріпецький

ЗАМІСТЬ ВІНКА

(2)

Моїм сусідом по клясі був син полковника генштабу.

— Ви українець?

— Так...

— Як ви сюди попали?

— Припадково...

— Дійсно, бо ж відколи то українців приймають на дипломатичну службу?

— Не знаю, правдоподібно від сьогодні...

Професор Роман Смаль-Стоцький мав свої пляни. У нього взагалі різних плянів було чимало. Медальйон гетьмана Мазепи, який професор з допомогою митрополита А. Шептицького просто вирвав з рук совєтського консула, був зложений із призначенням „для першого Голови Вільної України"; підготова кадрів молодих дипломатів, які могли б послужити українській державі краще, як їхні попередники, що для дипломатичної служби були непідготовані; розвиток української літератури й мистецтва — це ж виплив того, що знайшлося в літературному квартальнику „Ми"; напружена діяльність на міжнародному полі, від Ліги Націй починаючи на Королівській Академії в Лондоні кінчаючи.

— Не завжди можна робити те, чого хотілося б, але завжди треба робити те, що можна, щоб те, чого хочеться, здійснювати...

За професором Романом Смаль-Стоцьким слідкувала безупинно польська двійка. Хоч професор, як нам тоді здавалося, був „польонофілом", однаково ж панове з Данілевічовської знали краще. Вони знали, що поза фасадою нібито союзного уряду УНР криється полум'яний український патріот-державник, який уживає польсько-українського союзу не для добра Речі Посполитої, а для добра великого українського народу, в який професор Смаль-Стоцький вірив усіма фібрами своєї благородної душі й усім своїм великим, палким українським серцем...

Сидимо за столом у торонтському готелі, і всі ці думки вихором пролітають через голову.

— На мою нагоду, дорогий пане Несторе, перебувати з Кардиналом і Верховним Архиєпископом. Не знаю, як то сталося, але якісь злобні духи нібито зовсім Верховному, що я — проти патріярхату. А чейже є документ, мною підписаний, в якому я перший за П а т р і я р х а т висловився. Знаєте, у нас узагалі тяжко боротися із плітками. Хтось десь щось талапне — відгомін пішов, а ти ходи та й шукай початку того відгомону...

Видко, що професора ця справа особливо турбувала. Завершення Української Католицької Церкви її Патріярхатом — справа близька кожному українцеві. Не менше близькою вона була й для професора Романа Смаль-Стоцького. Однакож, професор, як старий український політик і дипломат, не шукав ефектів, не шукав проминальної слави „борця", а задовольнявся самим фактом, що він, знаючи, про що йдеться, за те був першим. Професор Роман Смаль-Стоцький мав повну й велику пошану для нашого Кардинала, і тільки непоінформовані люди могли твердити щось інше...

Говоримо про ці справи, і нагло професор згадує:

— А чи ви в контакті із Річчіо Умеда?

— Ні, не міг його знайти. Він, правдоподібно, десь у Швайцарії, але хоч я й писав до міністерства закордонних справ у Токіо — адреси таки не дістав...

— Пригадуєтеся:

Одного літнього вечора — телефон:

— Пане колего, а що ви тепер робите?

— Вчуся...

— Це добре, але перервіть свою науку, бо є важлива справа. Прийдіть зараз до мене.

Важлива справа, так важлива. А крім того в професоровому помешканні завжди приємно побувати. Це цілий музей. Чудові картини найкращих українських мистців, пам'ятки старенної української історії включно з оригінальним мечем із часів Володимира Великого. Табакерки з козацьких часів...

— Нам треба відпоручника, такого мініятюрного амбасадора до японської амбасади. Мій знайомий професор Річчіо Умеда, легаційний радник амбасади, зами займеться.

Як треба — то треба.

Річчіо Умеда прекрасний чоловік. Він любить книжки і метеликів. Він чудово володіє польською мовою і хоче вивчити українську. Я маю вивчати японську і бути так званим зв'язковим між професором Смаль-Стоцьким і ним, чи пак японською амбасадою. Річчіо Умеда — керівник Східньо-Европейського відділу амбасади.

На жаль, я не мав такої фотографічної пам'яті, як Річчіо Умеда. Він вивчив на пам'ять „Наймичку" Т. Шевченка за два тижні, а я навіть не спромігся розчовпувати „катагани".

Японська амбасада при вулиці Перацького або ж колишній Фоксаль. Якраз там, де стався атентат на польського міністра.

Річчіо Умеда, прижмуривши око, каже:

— Ви таки націоналіст?

— Ясна річ. Всі українці націоналісти...

— То правда, але ваш віце-прем'єр, професор Смаль-Стоцький — найбільший націоналіст із вас усіх: Він не тільки політик, він — державник. Ви знаєте різницю між політиком і державником? Політик мислить тільки про найближчі вибори — професор Смаль - Стоцький мислить про майбутнє цілого народу.

Дійсно, професор Роман Смаль-Стоцький не був тільки політиком. Він був державником у повному цього слова значенні.

— Дорогий пане колего, — дивиться професор у вікно, ніби хотячи побачити те, що принесе далеке майбутнє, дороге для нього майбутнє української нації, — політика це скомплікована штука. Я був амбасадором УНР в Берліні. Я міг би чимало чого про ту епоху розповісти. Але скажу коротко, і ви навчіться чогось із того. В той час ми таки ще не дозріли політично до державности. Ми не були ніг ще готові. Ми не були як слід підготовані. Ми не були готові. Як народ, як нація. Нам бракувало самобутньої державної гордости. Подивіться на сьогоднішню Польщу. Ця держава менша від України. Але вона має людей з почуттям державної гордости. Ми не любимо тієї гордости, бо вона поневолює частину нашого народу. Але та гордість кожному народові потрібна. Ми й сьогодні масмо мало людей. Отож їх треба плекати, треба виробляти. Як деревину в садку...

І, помилившись хвилину, професор додав:

— Пане колего, служба народові це найтяжча на світі служба. Відповідальна і назагал без вдячности. І тільки дійсні патріоти беруть її на свої плечі і несуть. Тому, дорогий пане Несторе, хоч би ви мали хто-зна скільки застережень супроти провідників і діячів української революції, пам'ятайте, що вони взяли на свої плечі відповідальність і несли її так, як уміли і могли. Вже за це саме треба їх шанувати...

Минули роки, поки я знов зустрів свого дорогого шефа.

Ми були в контакті цілий час. Навіть тоді, коли професора німці конфінували в Празі. І хоч він втратив свою позицію, він завжди пам'ятав про своїх молодих людей.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ВІСТІ З УККА

Засідання Статутової Комісії

Ню Йорк (Інф. С.) — Чергове засідання Статутової Комісії УККА відбудеться у п'ятницю 16 травня в Канцелярії УККА. На засіданні будуть розглянені проєкти пропозицій зміни чи доповнень у Статуті Українського Конгресового Комітету. Статутову Комісію очолює адвокат Д. Робертс, члени Статутової Комісії: д-р М. Стахів, д-р Я. Падох, д-р Б. Коваль, проф. П. Стерчо, мгр. Є. Лозинський, д-р С. Ворох; дорадники — д-р Б. Дзерович, о. шамб. М. Харина, п. А. Батюк, мгр. І. Рожанковська, д-р М. Ценко, п. І. Вишник, ред. В. Мазур, д-р О. Ничка. Засідання Статутової Комісії відбудеться в пляні підготови до X Конвенції УККА у жовтні ц. р.

Нова книжка проф. д-ра Л. Добрянського

Ню Йорк. (Інф. С.) — Президент УККА, голова Крайового Комітету Тижня Поневолених Націй, професор Джорджтавського університету в Вашингтоні д-р Лев Добрянський закінчив працю над книжкою під наг. „Україна і її еміграція". Можливості видання цієї наукової праці англійською мовою ще перед X Конвенцією УККА розглядаються відповідною комісією Українського Конгресового Комітету.

Вшановано пам'ять видатних членів і співробітників

Ню Йорк. — Із Головної Канцелярії УККА повідомляють, що з рамени Екзекутиви УККА була переслана на руки вдови по сл. п. Президентові Уряду ЗСА ген. Двайтові Айзенгаверові, Пані Айзенгавер, телеграма-співчуття з приводу смерти її мужа і видатного державного американського діяча. Сл. п. Президент Двайт Айзенгавер підписав закон про встановлення пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці країни та брав активну участь, на запрошення УККА і Комітету будови пам'ятника, у відкритті пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

Українська спільнота з сумом довідалась про смерть довголітнього члена Контрольної Комісії УККА сл. п. Теофіля Кульчицького, що сталась 2 березня 1969 р. у Філядельфії. Сл. п. Теофіль Кульчицький, фінансовий секретар „Провидіння" та активний громадський діяч і працівник на полі УККА, надовго збережеться в серцях усіх, хто мав нагоду з ним співпрацювати.

Невіджалуваної втрати зазнала українська спільнота у вільному світі із смертю видатного державного діяча-патріота, політика і науковця проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького, що сталась у Вашингтоні 27-го квітня ц. р. Сл. п. проф. д-р Роман Смаль-Стоцький довгі роки був членом Політичної Ради УККА, а від часу, коли обняв пост Президента НТШ — був активним членом Екзекутиви УККА. Сл. п. проф. д-р Роман Смаль-Стоцький був дипломатичним представником Української Держави, викладав у вищих наукових закладах в ЗСА, був головою Комітету Пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні; залишив 15 великих наукових праць та багато статтей, у яких виступав в обороні людських і Божих прав Поневолених Націй, передусім України.

На початку квітня 1969 р. помер у Гайфі, Ізраїль, ред. Лео Гайман довголітній кореспондент англомовного „Українського Квартальника". Уродженець Варшави в жидівській родині, сл. п. Лео Гайман перейшов до СССР у зв'язку з наступом гітлерівців, був у лавах совєтських партизанів, але при першій нагоді покинув совєтську територію для служби своїй Батьківщині. Виступав в обороні пригнічених народів у СССР, чим заслужив собі доброї згадки не лише серед своїх земляків, але й серед українців у світі.

Вічна Пам'ять Померлим.

Інформаційна Служба УККА

Подяка

Сердечно дякую Паням 43 Відділу СУА у Філядельфії за влаштування 27 квітня 1969 р. Літературного вечора з нагоди видання моєї п'ятої книжки „Те, що роз'єднує", як також артистам п. Марії Лисяк і п. Володимирові Шашаровському за мистецьке читання уривків з цього твору та поетові І. Кметі-Ічнянському за „слово" про мою творчість. Рівночасно приємно мені подякувати присутнім Гостям на вечорі і тим письменникам-колеґам, які тим дали доказ, що творчість на еміґрації кожної одиниці їм не є байдужою.

ЯРОСЛАВА ОСТРУК

Відзначено відновлення Української Держави гетьманом П. Скоропадським

У неділю, 16 березня відбулися під проводом полк. Івана Калиновича як предсідника, і п. Ірини Небелюк як секретарки, Загальні Збори 14-го Відділу Української Гетьманської Організації в Нюарку, Н. Дж.

На вступі віддано пошану померлому 15 червня 1968 р. членові Відділу бл. п. інж. Романові Володимирові Рондяку.

Зі звіту Управи (голови, секретаря і скарбника) приявні довідалися про правильне діловодство, про відсвяткування Золотого Ювілею відновлення Української Держави гетьманом Павлом Скоропадським, про членьство 14--го Відділу УГОА в Українськім Конгресовім Комітеті Америки і його Відділі в Нюарку і околиці, про участь у спільній авдиєнції у Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, з нагоди його візитації Парохії в Нюарку, в мин. році і зложення йому Василем Мальком від УГОА в Нюарку відповідного меморіялу. Заходом УГОА в Нюарку в 50-ліття відчинення першого Українського Державного Університету в Києві відбулася доповідь мгр. Івана Оверка II жовтня 1968 р., з нагоди якої самовидці цієї славної події пригадали всю величність відчинення в дні 6-го жовтня 1918 р. в Києві.

Гетьман Павло Скоропадський, в традиційно - історичнім гетьманськім строї, приїхав зі своїм почтом в супроводі сотні кінних сердюків, а по вголошенні маршалом церемонії: „Його Світлість Ясновельможний Пан Гетьман Усієї України" і появі гетьмана на естраді, кількатисячна маса людей оваційно привітала найвищого репрезентанта Української Держави і грімно відспівала національний гимн „Ще не вмерла Україна". Потім Гетьман відчитав спеціяльно виготовлену на пергаменті Грамоту, оголошуючи відкриття першого Українського Державного Університету, а саме, „Грамотою цією ознаймуємо всім тим, кому про це відати належить, а особливо Пану Міністру Освіти, Панам Ректору, Професорам та Студентам, що ми визнали за благо для всього Люду Українського утворити в столиці України, місті Києві, перший Український Державний Університет в складі всіх чотирьох факультетів. Призиваючи Боже благословення на це нове огнище народної освіти, бажаємо, щоб цей Університет, сприяючи відродженню нашої національної культури, вивив усі творчі сили багатого духом та здібностями Українського Народу".

По переданню Грамоти, серед невгаваючих оплесків і гучних окликів „слава", ректорові Університету професорові Т. Сумицькому, виголосив Гетьман патріотичну промову, з вдячністю згадуючи про тих наших історичних діячів — Сагайдачного, Богдана Хмельницького, Виговського, Дорошенка, Мазепу, які назавжди залишились на сторінках історії українського національного самопізнання та від себе запевнив докласти всіх старань для розвитку і процвітання цього нового храму науки.

Зі звіту скарбника довідались приявні на Загальних Зборах, що загальний касовий прихід 14-го Відділу УГОА в Нюарку становив дол. 385.71, а розхід дол. 354.12 так, що касове сальдо виносить дол. 31.59.

По звіті Контрольної Комісії, який склав д-р Ілля Карапінка, і по уділенню абсолюторії дотеперішній Управі, перевибрано нову Управу в дотеперішнім складі, а саме: інж. Любомир Савойка — голова, інж. Іван Калинович — заступник голови і пресовий референт, п. Ірина Небелюк — секретарка, Василь Манько — скарбник і представник 14-го Відділу УГОА в УККА — Відділу в Нюарку і околиці та п. Марія Чолій — господарська референтка.

До Контрольної Комісії вибрано д-ра Іллю Карапінку, мгр. Адама Гординського і Дмитра Папенка, а головою Організаційного Суду — проф. Андрія Москаленка.

Прийнявши різні постанови для скріплення гетьманської організації, охорони могил сл. п. Гетьмана Павла Скоропадського, Гетьманича та ін. членів гетьманської Родини, та відсвяткування 51-ої річниці відновлення Української Держави і проголошення Гетьманом усієї України Павла Скоропадського, — Загальні Збори закрито.

Л. С.

„Діброва" звітує і дискутує

Приємно бути на зібранні, де звітують і дискутують в оптимістичному тоні так, як це було в неділю 23 березня в Дітройті, на Річних Зборах Корпорації „Українська Оселя Діброва".

„У звітовому році „Діброва" краще в'язала кінці з кінцями і чи не найшлась вона навіть на найтривкіщій господарській базі в останньому році", — сказано в звіті голови Дирекції інж. О. Серафина. Він вирахував кілька осягів: заасфальтовано частину дороги коштом 2,700 дол., вставлено 5 холоділень і 8 огрівачів води. Інж. С. Лазуренко, голова Управи, доповнив ще й іншими осягами, як направа бараків тощо і ствердив те, що найважливіше: з фінансами ми вийшли дуже добре. Фінансовий референт, мгр. В. Баран поруіпив деякі деталі і ствердив, що видатки тепер зросли, тому підвищено на цей рік дещо оплату чиншів.

Дискутанти виявили ще більший оптимізм від попередників: бажали, щоб збудувати залю і ресторан (д-р Шкудор і інші), а дехто радив, щоб не винаймати Оселю організаціями на пікніки, а щоби їх влаштовувала сама Діброва. Член Управи інж. Варивода підтримав думку про конечність касина, але треба це зробити дешево. В. Соя виказав цифрами, що думка про анулювання пікніків організацій нещаслива. Нічого нам не дало б фінансово, а щодо відвідувачів і в опінії громади нам дуже пошкодила б.

Були висловлені різні корисні проєкти: таборування треба робити радше в скритих місцях (Диґдало, Войчукова), потрібне вичищення озера (Строїч, а Юрків запевнив, що це в пляні), асфальт дати перед буфетом, столики і накриття (Люблінецька, д-р Войчук), плянування програми на спортових площах (Диґдало), втягнути конечно молодь до роботи (Юрків) і т. і. До тих проєктів висловились: Варивода, Казієвич, Княгиницький, Серафин, Лазуренко і інші. Дехто з них нарікав на недисциплінованість наших людей.

Внесок Конт. Комісії про діяльність одноголосно схвалили. Ном. Комісія запропонувала переобрати двох членів — С. Юркова і П. Мисьонґу, а вибрати тільки одного нового на місце п. Лазуренка, який після 10 років вірної праці хоча рік відпочити. Вибрано одноголосно двох названих і трьох тих самих членів Контрольної Комісії: В. Бресденя, Р. Кордубу і В. Сою, а з трьох кандидатів на місце С. Лазуренка вибрано більшістю голосів Д. Строїча.

В. Н-вич

Свято Матері в Ірвінґтоні, Н. Дж.

Заходами Парафіяльної Школи при Українській Православній Парафії в Ірвінґтону відбулося 11 травня ц. р. о годині 4-ій по полудні в парафіяльній залі Свято Матері. Перед тим о годині 12-ій був відправлений молебень. Правив молебень о. протопресвітер Артемій Селепина, згадавши померлих матерів та привітав присутніх коротким, але змістовним словом. Співав церковний хор під керівництвом проф. С. Вожаківського.

Святочну частину відкрив о. протопресвітер А. Селепина, а на найстаршу Маму обрано п-ні Оксану Гніздієнко, якій вручено квіти. В дальшому виголосила доповідь учителька школи пані А. Змій, яка вказала на значення матері та виховання дітей в рідній мові. „Без рідної мови немає доступу до України", — сказала доповідачка.

Учні школи Андрій Мірчук, Ляриса Дубина, Таня Бабенко — грали на фортепіяні. П'єсу — „Зайчикова пригода" виконали: Ю. Бабенко, Л. Краснобрижа, Н. Мірчук, Л. Валізер, М. Колодка, Л. Дубина, О. Мірчук, С. Процюк, С. Малишко.

У п'єсі „Мамині квіти" брали участь: В. Бурило, Г. Бабенко, Г. Гаврюшенко, Л. Домарацька, В. Краснобриж, А. Чернецька, Н. Кулик, Л. Кулик, Г. Хащенко. На акордеоні грали: Микола Колодка, Ганя Гаврюшенко та Григорій Хащенко, а на клярнеті — Юрій Бабенко.

„Молитву за мою Матусю" — збірну декляма цію виконали діти старших кляс. Другу збірну декляма цію „Найбільше Ім'я" вивели діти другої кляси. Далі слідували співи „Привіт любій мамі', „Ми роду козацького діти". „Марш" у виконанні учнів другої кляси. На закінчення програми учні всіх кляс виконали кілька українських танків під керівництвом п. Р. Стеткевича.

Програму піготовили учительки школи: пані Н. Мірчук, А. Змій, М. Вожаківська. Фортепіяновий супровід, як і загальний провід був у руках проф. С. Вожаківського. Свято закрив коротким словом о. протопресвітер А. Селепина, подякувавши понад 200 присутнім на залі.

А. Домарацький

ЗАМІСТЬ ВІНКА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Писав:

— „Дорогий пане Несторе, приїздіть у Прагу. Хоч мої можливості скупенькі, я допоможу вам закінчити університет. А нам так дуже буде колись треба людей, які щось закінчили і щось уміють..."

Не послухав я свого знаменитого шефа — і не поїхав...

Війна гриміла Европою, і щойно після її закінчення мав я щастя зустрінути Професора.

Ми зустрілися в Франкфурті напередодні його виїзду до ЗСА. Це вже було після періоду, який в моїй опінії є одним із найкращих в історії України: після періоду найбільшого розвитку і дії Української Повстанської Армії.

Згадалося:

В травні 1944 року перед мою квартиру заїхало авто. В авті було четверо людей: командир Всеволод, командир Рубан, командир Шелест і мій друг командир Сергій. Всі ці імена знані в історії повстанського руху. Добре знані...

А було це ще перед створенням Української Головної Визвольної Ради, власне напередодні її створення.

В розмові, яка вив'язалася, дозволив я собі запропонувати на міністра закордонних справ української революції найбільш кваліфіковану в моїй опінії людину, професора д-ра Романа Смаль-Стоцького. Моя пропозиція не знайшла апробати. А шкода... Бо, як я про це довідався під час зустрічі у Франкфурті, професор був одним із найгарячіших прихильників Української Повстанської Армії.

І знов минуло двадцять із гаком років і ми сиділи один проти одного в каварні торонтського готелю, мисля чи про минулі і майбутні справи...

Сьогодні великого професора й політичного діяча д-ра Романа Смаль-Стоцького немає вже між нами.

На жаль...

Він пробував навчити і мене і багатьох інших молодих людей основної мудрости:

— Можливо — політика для деяких людей є шахрайством. Але їх кінець, власне кінець їхньої політики буває такий, як і її початок. Наша ж українська політика завжди була чесною. І хоч може теперішній світ не визнає чесности, але одного дня він опиниться над пропастю і щойно тоді віднайде вартість і значення чесности. Пане колего, брехнею, кажуть, далеко можна заїхати. Але світові ще треба й повернутись. До чистих джерел. До джерел тієї премудрости, яка була на початку і яка на кінці буде. І світ туди одного дня повернеться. І тоді ми, українці, поведемо той світ до джерел справедливости, правди і вічного добра.

ПРО ЖИДІВ В УКРАЇНІ

(Продовження зі стор. 2-ої)

вплив, пише кореспондентка. „Я нічого не маю проти жидів, — заявив їй один високоосвічений українець, — але вони, здається, завжди щось затівають — ось, як сіоністи у Східній Европі".

Жиди, що їх зустрічала авторка кореспонденції, заявляли їй, що вони не зацікавлені в переселенні до Біробіджану, автономної области на Далекому Сході, призначеної совєтським урядом, як „батьківщина" для жидів. „Там важкі кліматичні умови, — пояснила Надя. — Та й нашою батьківщиною є Київ. Як ми можемо його залишити?"

„А Ізраїль?" — спитала кореспондентка.

„Я не знаю, — відповіла вона вимиливо. — Зрештою Совєтський Союз є моєю батьківщиною".

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в АСТОРІЇ, Н. Й.

діляться сумною вісткою, що несподівано відійшов 18-го травня 1969 р. у вічність

ЧЛЕН

ІВАН МЕЛЕШКО

уроджений 1-го серпня 1903 р. в Держові, пов. Стрий.

ПАНАХИДА відбудеться у вівторок, 20 травня 1969 року о год. 8-ій веч. в Quinn Funeral Home при Broadway і 36-та вул. в Асторії.

ПОХОРОН в середу, 21 травня 1969 р. о год. 9:30 рано з церкви Чесного Хреста в Асторії.

Дружині Марії складаємо глибоке співчуття.

УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в АСТОРІЇ

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. **ЮХИМА КУХАРЧУКА**

сотника Армії УНР

на Бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі.

складаємо 50.00 долярів

Ню Йорк, Н. Й. — А. ГУЛЯНИЦЬКА і Ф. ПОПОВА

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. мгр. **МАРІЇ ГОЛОВАТОЇ**

складаю 25.00 долярів

на цілі Українського Музею в Чикаго.

Гари, Інд. — Д-р Мирослав і Марія ЛІВЕР

УКРАЇНСЬКЕ ЧИКАГО МАНІФЕСТУЄ...

(Закінчення зі стор 1-ої)

піонерів церковно - суспільного життя, казав, що коли наша громада буде об'єднана і говоритиме одними устами, вона переможе: „Ми пережили на протязі шістдесятьох років у Чикаґо визначні події. Перед першою війною ми збудували теперішню катедру св. Отця Николая. В 1922 р. ми вітали ентузіястично Галицького Митрополита Кир Андрея Шептицького, минулого року ми об'єдналися довкола Особи нашого Первоієрарха Кир Йосифа; дасть Бог, ще будемо зустрічати і свого першого Патріярха".

Гарну змістом і формою промову виголосила Любослава Шандра, голова Окружного Відділу Союзу Українок Америки. На закінчення вона звернулася до всіх: „Нам усім слід відновити наші присяги об'єднатися для осягнення визначеної мети, відсунути усі перепони, що роздроблюють нас і станути суцільною лавою — всі як один, разом із нашими Митрополитами, архиєпископами і єпископами під проводом Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Йосифа у похід за Патріярхат!"

Подібний тон звучав у промові д-ра Мирослава Харкевича, голови Координаційного осередку релігійних організацій при Катедрі св. Отця Николая. „Наш сьогоднішній об'єднаний збір дозволяє нам вірити, що хоч ми поневолені в батьківщині та розкинені по широкому світі, але вільні духом, зможемо спільними силами здобути свого духового суверена в Особі Українського Католицького Патріярха".

Д-р Роман Кобилецький, голова Комітету оборони традицій УКЦеркви в Чикаґо, нагадав присутнім, що наші єпископи вже оголосили помісність своїм спільним пастирським посланням з грудня 1965 р. Ми очікуємо, що ця конституційно - правна постанова буде зреалізована. Матимемо помісність або ні — залежить від нас самих — наших Владик, священиків і вірних: „У світі шанують і респектують лише тих, які самі себе шанують і які мають мужність і особисту відвагу боронити свої права. Саме тепер почесним обов'язком та історичною відповідальністю наших Владик є, щоб вони гідно і мужньо стали в обороні прав нашої Церкви".

Говорив ще д-р Роман Смик, закликаючи мирян Чикаґа й околиці взяти масову участь у прощі на посвячення Собору Святої Софії в Римі, яке відбудеться 8 червня. Промовець наголосив, між іншим, таке: „Коли під цю пору не можемо відбувати прощі до храмів Софії в Києві та Святого Юра у Львові — то громадною участю у Римі докажімо знову, що наш Ісповідник не залишився сам, як це дехто думає. Присутність українського Божого люду з цілого світу та молитовне єднання мають засвідчити про його задушевні бажання здобути повні права для своєї Української Католицької Церкви у злуці з Апостольським Престолом".

Д-р Андрій Гасцький, голова Братства Святого Андрея Первозванного, прочитав листа від присутніх до Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого. Представниця молоді Марта Гарасовська відчитала англійською мовою телеграму до Апостольського Престолу, яку висилається через Апостольську Делеґатуру у Вашинґтоні. Ред. Микола Денисюк запропонував п р и с утнім текст Декларації - ствердження зборів. Усі ці документи присутні прийняли одноголосно й бурхливими оплесками.

Великі і багатолюдні маніфестаційні збори українців Чикаґо закінчено співом „Боже, вислухай благання".

Об'єднана акція українців великої чикаґської громади є прикладом, як наша спільнота повинна ставитися до великих справ— згуртовано, солідарно і узгіднено. Перед великою ідеєю мають зникнути наші дрібні розходження й різниці. Бо — як казав наш Верховний Архиєпископ — „де згода — там перемога!"

ДОКУМЕНТИ РОСІЙЩЕННЯ МІСТА ПОЛТАВИ

Турист із Ленінграду подав до журналу „Україна" в Києві, з березня ц. р., цікавий фоторепортаж, на якому зафіксовано написи-реклями „невідомою мовою"... Автор пише: „Відомо, що Полтава і Київ — то ніби мати і батько української літературної мови. Але нещодавно, побувавши в Полтаві, я почав трохи сумніватися ... І щоб мої сумніви не вважали за безпідставні або голослівні, зафіксував дещо на фотоплівці. Ось уже чотири роки я регулярно в Ленінграді одержую „Україну" і, звісно, помітив нашу „Вітрину кривопису"... Фотоапарат зафіксував такі написи в Полтаві, як „открито", „добро пожалувати", „Октябрський", що мало б означати „жовтневий" і т. п.

Заграла Трембіта . . .

Кілька місяців тому в Клівленді зорганізувався гурток гуцулів, під назвою „Трембіта". Всіх членів було до 20 осіб. Несподіванкою було те, що це молоде Т-во 1-го січня 1969 видало двосторінкову г а з е т к у „Трембіта". Правда, вона небагата змістом, навіть не подано складу управи, але це ж початок їх праці.

За газеткою 29 березня гуцули урядили „Гуцульський вечір гумору, пісні й танку". Управа в складі: Василь Стефанюк, Стефан Федорак, Анна Перепічка і Олесь Верхівський, винайняла велику залю на понад 1 000 осіб, запросила квартет „Верховину" з Торонта, молодих танцюристів з Чикаґо і гумориста письменника М. Понеділка. Вся підготовна праця впала на плечі самої управи „Трембіти".

У березні місяці відбувалася в Клівленді кільканадцять імпрез. Дехто не вірив в успіх „Трембіти". Віщували дефицит. Дійсність виказала велику несподіванку і рідко коли прибуло так багато публіки — повна заля. Гуцули наче переродили Клівленд. Гуцульський вечір був знаменитий.

Хоч у квартеті „Верховина" бракувало однієї співачки, але їх гарний вигляд, згармонізованість, добрий добір пісень та бездоганне виконання всіх захоплювало. Квартет радо доповняв програму додатковими піснями.

Молоденькі танцюристи, Роксана Дика і Юрчик Цепинський на фоні гуцульських гір — декорації — чудово вивели ряд танків, деякі під звуки трембіти, з додатком, поза програмою.

Микола Понеділок, письменник — гуморист, своїми оповіданнями, з різною тематикою, при кожному виступі викликував сміх до сліз. Його опоідання можна було б слухати без кінця. Загально Клівлендська громада відходила вдоволена, з повним признанням для Т-ва „Трембіта".

Василь Стефанюк відкрив цю імпрезу патріотичною промовою, а Стефан Федорак подякував публіці за чисельну участь всім виконавцям концерту, паням з „Верховини" вручив китицю квітів.

На жаль, оминули дати даруночок молоденьким танцюристам, а Миколу Понеділка із „Жаб'я" на Полтавщині, треба було б нагородити різбляною гуцульською файкою.

Т-во „Трембіта" обіцяла підсилювати збірки Клівлендського Музею гуцульськими виробами, які вже започаткував гуцул Василь Настюк, даруючи кілька різьб з рідного Косова.

И. Бачинський

РЕД. ОСИПА ЗІНКЕВИЧА ПРИЗНАЧЕНО ГОЛОВНИМ ХЕМІКОМ ФІРМИ

Балтимор, Мд. Хемічна компанія „Селло" в Варрінґтоні, Па., призначила ред. О. Зінкевича головним хеміком фірми, що пов'язана з відомою „Гров Кемікел Компані". О. Зінкевич, як повідомлено в журналі фірми „Ментененс Суплай" з квітня ц. р., буде відповідальним за якість продукції мила та шампуну і керуватиме дослідним відділом тієї компанії. Осип Зінкевич працює в тій ділянці вже 10 років, з яких 8 він працював для фірми „Солярін Ко." В журналі поміщена фотознімка О. Зінкевича, відомого в українському житті громадського діяча.

†

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ІВАН ТКАЧ, довголітній член УНСоюзу Відділу ч. 191 — Т-ва св. о. Миколая в Трой, Н. Й., помер 3-го травня 1969 р. на 86-му році життя. Покійний народився 8-го листопада 1883 р. в Україні, прибув до ЗСА в 1910 році і став членом УНС в 1910 році. Полишив у смутку дружину Варвару, доньки: Соню, Юлію, синів: Петра, Івана мол. і Віктора, 11 внуків і 6 правнуків. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили Покійного на вічний спочинок 6 травня 1969 р. на цвинтар св. о. Миколая в Трой, Н. Й.

Руссель Колодій, секр.

ЕВА ПРИСТУПА, довголітня членка Т-ва ім. І. Франка — 253 Відд. УНС в Лудлов, Масс., померла 19 квітня 1969 р. на 73 р. життя. Покійна родом з с. Богданівка, пов. Перемишляни, Західня Україна. Полишила в смутку синів: Михайла і Йосифа, дочки: Параскевію і Єлисавету та внуків. Тлінні Останки с п о чивають на цвинтарі св. Альойзія в Індіян Орчарт.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

АННА ГОРДИНСЬКА, членка Б-ва св. Стефана — 221 Відділ УНС в Шикаґо, Ілл., померла 30 квітня 1969 р. на 55 році життя. Покійна нар. в с. Ласки, Полтавщина, Україна. Полишила у смутку мужа Стефана і сина Анатоля. Похорон відбувся 3 травня 1969 р. з Укр. Правосл. Церкви св. Володимира, а відтак на цвинтар Елмвуд.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Шпікула, секр.

АННА ПЕЛЕХ, членка Б-ва св. Стефана — 221 Відділ УНС в Шикаґо, Ілл., померла 3-го травня 1969 р. на 44 р. життя. Покійна походила з с. Болотня, пов. Бережани, Україна. Полишила у смутку мужа Василя, доньку Марію, сина Івана, маму Емілію Цікович, братів: Василя і Теодора та сестру Анастазію в Украні. Похорон відбувся 6 травня 1969 року з Укр. Кат. Церкви св. Володимира і Ольги, а відтак на цвинтар св. Миколая.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Шпікула, секр.

АННА МУРАВСЬКА, довголітня членка УНС Відд. 367 Т-ва Запор. Січ в Рочестер, Н. Й., померла 25-го квітня 1969 р. на 43 р. життя. Покійна нар. 13 квітня 1926 р. в Рочестері, Н. Й., стала членкою УНС в грудні 1942 року. Полишила в смутку чоловіка Євгена, 2 синів і дочку, 2 сестри і тещу. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили Покійну на Вічний Спочинок 28-го квітня 1969 р. на Holy Sepulchre Cemetary в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Попович, секр

ІВАН СОЛТИК, довголітній член УНС Відд. 13 Т-ва св. Миколая в Watervliet, N.Y., помер 2 травня 1969 р. на 57 р. життя. Покійний нар. 14 серпня 1912 р. в Рибнім, пов. Сянік, Україна. До ЗСА прибув в 1947 р. і став членом УНС 31 серпня 1949 р. Полишив в смутку дружину Марію, 2 сестри і ближчу та дальшу родину. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили Покійного на Вічний Спочинок 6 травня 1969 р. на цвинтар St. Agnes в Menands, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Шевчук, секр.

МАРІЯ МАРКОВИЧ, членка УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н. Й., померла 2 травня 1969 р. на 49 р. життя. Покійна нар. в 1921 р. в Устє, пов. Снятин, Україна і стала членкою УНС в 1968 р. Полишила в смутку мужа Михайла, синів: Михайла, Миколу і Юрія та дочку Ярославу. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили Покійну на Вічний Спочинок 5-го травня 1969 р. на цвинтар Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар Відділу

ТАРЗАН, Ч. 6184. Тарзан не чує їх розмови . . .

Без уваги, хто вони, вони не могли прийти пішком на долішню частину ріки. Вони мусять мати човен або літак!

Ми опинились у сліпому куті, Томе!

Мушу закликати через радіо, щоб прислали нам гелікоптер, коли хочемо шукати його в горішній частині ріки!